

5. Děvčátko

Lara tohle ale už od začátku čekala, takže ještě než stačili poprvé vystřelit, zmizela jim z očí. Nechápat se rozhlíželi kolem; přece nemohla tak rychle vyběhnout z takto velké místnosti, když jsou dveře až na druhé straně. Tam ji také najednou někdo spatřil, vbíhající do vedlejší chodby. Rozběhli se za ní. I Laře bylo divné, jaktože tam tak zkoprněle stáli a nestříleli po ní hned, ale teď nebyl vhodný čas nad tím přemýšlet. Utíkala dál, měla slušný náskok, ale oni se zřejmě nehodlali jen tak vzdát. Když jim alespoň trochu utekla, přibrzdila a značně nešetrným způsobem si otevřela nejbližší okno. Byla v přízemí, takže skočila z méně než dvou metrů. Venku se už cítila jistější, přece jen tu bylo víc míst kam se skrýt a byla tu i možnost, že to pronásledovatelé vzdají. To se bohužel nestalo. Vyhrnuli se z okna jak podrážděné vosy vyletující z úlu a rozeběhli se na všechny strany. Aspoň to bylo dobré znamení – nevěděli, kde je. Chvíli je pozorovala zpoza hustého keře a pak se nenápadně vydala dál. Když přelézala zeď, všimli si jí ale dva muži. Na nic nečekali a s nečekanou hbitostí zeď také překonali a běželi za ní. Lara konečně vytáhla zbraně a za běhu po nich začala pálit. Jednoho dostala, ale druhý velmi dobře uhýbal a k tomu stíhal palbu opětovat, což Laře ještě více ztížilo míření. Běžela tedy dál, ale stále více se blížila do rušných ulic města. Neměla na výběr, vrátit se nemohla, muž jí byl neustále v patách. Pak náhle střílet přestal. Rychle se ohlédla a v jeho ruce spatřila granát. To ne! lekla se a skočila prudce doleva za nízkou zídku. Z místa, kde byla ještě před chvílí, se ozval výbuch. Vyhlédla ze svého úkrytu: muž věděl, kam se schovala a připravoval si další granát. Jinam než do ulic běžet nemohla a zůstat na místě už vůbec ne, vybrala si tedy tu, kde bylo nejméně lidí a doufala, že útočník bude ke kolemjdoucím ohleduplný a rozmyslí si to. Během chvíle ale zjistila, že se mýlila; jen taktak uhnula dalšímu granátu, dopadla ale tvrdě na zem. Když zvedla hlavu, naskytl se jí hrůzný pohled: v místě výbuchu leželo asi deset lidí. Ani jeden se nehýbal.

Muž se také na chvíli zastavil, i jemu už to přišlo trochu moc. Lara se naprosto přestala ovládat a vyprázdnila do něj skoro celý zásobník. Poté se zase obrátila na skupinu zkrvavených lidských těl. Nikdo to nepřežil, to bylo jasné na první pohled. Lidé kolem se začali sbíhat a nějaká žena hystericky ječela. O kousek dál té hrůzné podívané přihlíželo s nicneříkajícím výrazem i jedno děvčátko. Bylo jí tak sedm, maximálně devět let. Lara k ní přišla a chtěla ji odvést pryč; ona se na tohle přece dívat nemusela.

“Copak tu děláš?” zeptala se holčičky. Ta nedala nijak najevo, že by si všimla Lařiny přítomnosti.

“Kde máš rodiče?” zkusila to Lara tedy jinak. Žádná odpověď. Pak si uvědomila, že děvče nejspíš anglicky nerozumí a zeptala se na to samé francouzsky.

“Où sont tes parents?”

Konečně se dívka pohnula. S pohledem upřeným dopředu došla až k hromadě mrtvol, kde se bez jakéhokoli reakce dívala na dvě postavy, muže a ženu, jejich rysy byly až neuvěřitelně podobné drobné zamklé dívce, stojící nad ní.

Lara nevěděla, co říct. Cítila obrovskou lítost a zároveň strašný vztek. Popadla dívku za ruku a jemně, ovšem nesmlouvavě ji odtáhla stranou, aby se nemohla na své mrtvé rodiče dívat.

“Kam teď s tebou,” zadívala se na ni soucitně. Dívka se stále nijak neprojevovala, jako živá socha. Očividně byla v šoku z toho, co před chvílí viděla. Ta žena, která ji právě odvedla od její maminky a tatínka, tak podivně ležících s dalšími lidmi na zemi, se na ni bezradně dívala a pak ji objala.

“Je mi to vážně líto,” zašeptala jí do ucha. Potom se prudce postavila a už s rozhodným výrazem se rozešla k nejbližším lidem; chtěla zjistit, kde je tu nejbližší sociální úřad. Ušla sotva pár kroků, když se náhle něco otřelo o její paži. Pohlédla dolů. Holčička se jí držela za ruku. Lara se zatvářila překvapeně a klekla si před ní:

“Ale ty nemůžeš jít se mnou.”

Snažila se jí to vysvětlit. Děvčátko se jí bez jakéhokoli výrazu upřeně dívalo do očí a ještě zesílilo sevření. Větší ruka nejdřív jako by se chtěla vytrhnout, pak ji ale také jemně stiskla a schovala malou ručku do své dlaně.